

Sjaak Verboom

Droomkind

Mozaïek | Novelle

Droomkind

Sjaak Verboom

Droomkind

Novelle

MOZAÏEK, ZOETERMEER – BCB, HARDERWIJK

Van Sjaak Verboom verscheen eerder bij Uitgeverij Mozaïek:
De val van de Aleph, een indringende roman over een Nederlandse
poppenspeler die terecht komt in het Israëlisch-Palestijnse conflict
en gedwongen wordt te kiezen.

Een uitgave in samenwerking met vcbv, ter gelegenheid van de
Week van het Christelijke Boek en de Boekenweek 2008.

Brancheorganisatie voor het
Christelijke Boeken- en Mediaakkoord

Ontwerp omslag en binnenwerk Geert de Koning

ISBN 978 90 239 9262 2

NUR 301

Meer informatie over deze novelle en andere uitgaven van Mozaïek
vindt u op www.uitgeverijmozaiek.nl

Meer informatie over de auteur vindt u op www.sjaakverboom.nl

© 2008 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

*Then onward in my journey I come to understand
That every hair is numbered like every grain of sand.*

Bob Dylan

I

‘Wil je horen wat ik al heb?’

Ik zit met de laptop op schoot. Zij zit op de roodleren bank tegenover mij en bladert in een tijdschrift. Ze kijkt op, mijn Karin. ‘Hoezo: wat ik al heb?’

‘Ik schrijf een verhaal. Luister!’

‘Jij, een verhaal?’

Men beweert dat lang gehuwden elkaars hartsflag voelen, dat ze elkaar van haver tot gort kennen. Wij zijn nu negen jaar getrouwd, ik weet niet of dat lang is. Ik zou willen zeggen: ieder mens is altijd weer nieuw. Waarom zou ik geen verhaal kunnen schrijven?

Ik negeer haar scepsis. Ik lees.

‘Naam: Stijn Lammers, man, succesvol artdirector.’

Ze onderbreekt me: ‘Het gaat over jou? Stijn! Je schrijft je autobio?’

Ik: ‘Eén meter vierentachtig, kleur ogen: blauwgroen. Getrouwd, levensovertuiging: christen, drieëndertig jaar.’

‘Vijfëndertig, zul je bedoelen.’

‘Voor het verhaal vind ik drieëndertig aardiger. Beetje symbolisch, of zo.’

‘Je haalt je wat in je hoofd.’

‘Kinderloos. Levenslustig, romantisch.’

‘Toe maar. Het liefdesleven van meneer wordt ook aan het papier toevertrouwd. Schrijf maar dat je altijd zin hebt. “Volgens mijn vrouw”, zet je er maar bij. Mijn vrouw zegt dat ik onverzadigbaar ben.’

‘Karin, daar heb ik het niet over. Levenslustig en romantisch heeft niet uitsluitend met lichamelijke liefde te maken.’

‘Hoor hem! Niet uitsluitend!’

‘Laat me nou even mijn verhaal vertellen zonder dat je er steeds tussenkomt.’

Ze wil weer iets zeggen, maar ik ben haar voor: ‘Gisteren heb ik nog erkend dat er echt wel momenten zijn waarop ik niet wil.’

‘Ja, dat was een uur nadat we het gedaan hadden.’

Inwendig geniet ik van haar gesputter, maar ik veins ergernis: ‘Hallo! Ik wil je wat voorlezen en jij maakt er gelijk je eigen verhaal van. Ik ga niet schrijven over onze nachten. Daar heeft niemand wat mee te maken. Wat in de beslotenheid van de nacht gezegd en gedaan wordt, kun je niet zomaar aan het papier toevertrouwen zonder te vervallen tot banaliteit.’

‘Mooi gezegd, lieve Stijn!’

Ze geniet. Haar glimlach beneemt me de adem. Ze loopt op me toe en geeft me een kus.

‘Voor wie schrijf je eigenlijk?’ vraagt ze terwijl ze naast me op de bank gaat zitten.

‘Wie schrijft, die blijft,’ zeg ik.

Ik ben geen man van clichés, maar soms prijs ik de gemeenplaatsen van de taalgeschiedenis. Ik weet zelf niet waarom ik ben gaan schrijven. Sommige schrijvers komen met gewichtige volzinnen als: ‘Ik schrijf om de chaos te lijf gaan’ of ‘Ik schrijf om mijn angst te bezweren’. Dat soort gepraat zegt mij niets. Voor mij is het een soort spel. Net als het leven zelf. Ik weet niet voor wie ik schrijf en waarom. Ik heb geen benul.

‘Lieve Stijn,’ zegt ze, door mijn haren strijkend. Ze heeft soms zo’n klank in haar stem die maakt dat ik moet luisteren. Ik klap de laptop dicht.

‘Verhalen moet je léven,’ zegt ze, ‘niet schrijven.’ Ze trekt mijn stropdas los.

Eerst leven, dan schrijven, denk ik.

En ik zeg: ‘Laten we leven.’

Ik sta op om de computer weg te zetten.

Als ik de gordijnen wil sluiten, zie ik dat het sneeuwt. Ze komt naast me staan, we kijken naar de omlaag dwarrelende sneeuwvlokken. Ik krijg het gevoel dat we opstijgen.

‘Sneeuw in september, dat voerspelt niet veel goeds,’ zegt zij.

Ik sluit de gordijnen en neem haar in mijn armen.

Later die nacht, als de geluiden gedempt worden door het

zachte wit dat de aarde bedekt, denk ik: Misschien is het toch andersom. Wordt een leven eerst geschreven voordat het geleefd kan worden.

In het donker lig ik over die woorden na te denken – over een verborgen werkelijkheid waarop het concrete leven onzichtbaar rust. Is dat wat God doet, levens ontwerpen en schrijven opdat ze geleefd kunnen worden?

Ik weet dat buiten alles van uiterlijk veranderd is: de fiets die tegen het schuurtje staat, de stapel bouwafval achter in de tuin – alles is verborgen onder een koud weefsel van minuscule ijskristallen.

Dat jaar duurt de lente één enkele nacht.

Vroeg in de ochtend loopt hij de straat op, dronken van slaap en geluk. De MG Roadster, zijn trots, de vuurrode sportwagen uit 1962, laat hij koud onder de carport staan, alles is anders. Gisteren, eergisteren, maandenlang is het alleen maar winter geweest. Vandaag is het plotseling zomer. In één nacht is de wereld nieuw geworden.

De straatstenen onder zijn voeten leven, ze dragen hem, hij zou op zijn handen willen lopen. Met een sierlijke beweging werpt hij zijn jas over de tak van een prunus, een regen van bloesem daalt op hem neer. Hij lacht. Overal bloemen, bloesembomen, de forsythia streelt met haar armen zijn benen. Voor deze schoonheid, voor dit geluk bestaat geen taal. Hij zoekt naar nieuwe woorden voor het beschrijven van de wereld die gisteren nog niet bestond.

Op het oude plein aan de voet van de toren loopt hij over de kinderhoofdjes – kinderhoofdjes! Oude woorden hebben opeens een nieuwe betekenis. Hij loopt naar de waterput onder het frisse groen van de majestueuze eik waar ze vaak samen hebben gestaan. Hij buigt zich voorover, ziet zijn gezicht weer spiegelen in het stilstaande water, spuugt als een kind, volgt de kringen die zijn gezicht doen samentrekken en rimpelen.

Ze zou lachen als ze hem zo bezig zou zien: ‘Wat ben je weer *over the top!*’

In het begin van hun relatie had ze zich voortdurend verbaasd. ‘Bij jou is alles altijd zo extreem. Waar is de rust? Kun je ook in stilte genieten?’

‘Stil en genieten? Sommige woorden passen niet bij elkaar. We zijn jong. We moeten leven!’

Ze had gezocht. ‘Ik word moe van je.’

‘Wacht maar,’ had hij gezegd, ‘jouw tijd komt nog wel. La-

ter zullen we samen als twee oudjes op een bankje in het ochtendlicht zitten, drinken we slappe koffie. Dan zullen we stil genieten.'

'Denk je dat jij op je oude dag kalmer wordt?'

'Met een dichtgeslibde kransslagader en een prostaat als een voetbal, ja, dan zal ik zijn als een lam aan je voeten.'

'Ik geloof er niets van. Zelfs dán niet.'

En in haar stem was geen spoor van spijt. Die explosie van leven, juist daarom hield ze van hem, ook al was hij soms vermoeiend.

Het water in de put is tot stilstand gekomen. Zijn gezicht spiegelt in het donkere oppervlak. Hij lijkt ouder.

Vannacht is hij een klein jochie geweest. Zijn romantische aard had hem verhinderd om een reële voorstelling van een bevalling te maken. Het zou iets zijn van een onwaarschijnlijke schoonheid, een ontluikende oleander op een lenteochtend, lila bloesem op lindegroene zijde, zoiets. Maar toen zijn kind tevoorschijn kwam, had hij verbijsterd toegekeken. Karins lichaam had kreukels in het gladde laken getrokken. Kreukels en kringen. Toen de wereld openscheurde, was dat meer dan hij aankon. Het viel hem moeilijk dat te erkennen.

Hij is op weg naar het gemeentehuis om zijn zoon aan te geven, maar eerst drinkt hij een dubbele espresso in het Grand Café op het Marktpllein. Buiten sleept een meisje met terrasstoelen en parasols.

De verwarming staat nog te loeien alsof het winter is en de opstijgende warmte doet het plein achter de ramen golven. Een groep scholieren loopt het terras op en gaat aan een tafeltje zitten. Ze openen een parasol, maar gaan er naast zitten, in de zon. Dit is geen dag om naar school te gaan.

Hoe lang is het geleden dat hij zelf het keurslijf van het scholierenbestaan ontvluchtte? Tien, vijftien jaar? Het voelt alsof het gisteren was. Een jaar, een dag – het lijkt allemaal even lang te duren.

Hij volgt de kringelrook van de sigaret van een andere café-bezoeker, die oplost in het niets.

Vannacht is hij vader geworden, hij heeft een zoon! Hij heeft zich voortgeplant, de wereld heeft er een klein Stijntje bij. Als

hij straks dood is, zal dat spartelende ventje leven!

Hij zal een goede vader zijn, hij heeft zin in de klus.

Zijn jongen moet op pianoles. En op tennis! Geweldig om straks met zijn eigen zoon op de tennisbaan te staan!

Op het terras wordt de groep scholieren steeds groter. Schooltassen liggen achteloos onder de stoelen, er wordt gelachen.

Eén leven is veel te kort. Die meiden en jongens hebben het hele leven nog voor zich. Hij is vannacht ineens opgeschoven. Hij is vader geworden! Straks staat hij voor het loket om zijn zoon bij te laten schrijven in het bevolkingsregister.

Hij loopt naar buiten en geeft een rondje.

‘Dames en heren,’ spreekt hij met gemaakte plechtigheid, ‘vannacht is Abel geboren. Daar moet op gedronken worden.’

Ze lachen naar hem en accepteren zijn aanbod gretig.

‘Een rondje op Abel,’ roept een jongen.

‘Gevaarlijke naam voor een kind,’ zegt een meisje met gemillimeterd haar. ‘Hopen dat hij geen broer krijgt!’

Op de terugweg naar huis gaat hij langs de supermarkt. Met een doos vol beschuit en aardbeien komt hij weer naar buiten.

‘Aardbeien!’ zegt Karin, zich wat oprichtend in haar kraambed. ‘Wat een goed idee!’

Hij neemt er een uit het bakje en stopt hem in haar mond.

In de keuken maakt hij een dienblad vol beschuiten klaar. Hij loopt ermee naar boven en zet het naast Karin op het bed. ‘Hoe gaat het?’

‘Ik lig alleen maar te genieten,’ zegt ze stralend. ‘De borstvoeding lukt nog niet zo, maar dat komt wel, zegt de kraamhulp.’ Ze neemt een beschuit. ‘Waarom heb je zo veel klaargeemaakt?’

‘Voor ons beiden, voor wie anders?’

Hij gaat even bij Abel kijken, die ingeklemd tussen warme kruiken rozerood ligt te slapen. Met moeite bedwingt hij de neiging hem uit zijn wiegje te halen. ‘Prachtvent van me,’ fluistert hij.

Hij loopt naar beneden en roept de kraamhulp.

‘Mmm, aardbeien,’ zegt ze. Ze wast haar handen en eet een beschuit.

‘Wanneer ga je me leren Abel in bad te doen?’ vraagt hij haar.

‘Vandaag niet, morgen.’

Aan het eind van de middag komt er bezoek. ’s Avonds komt er bezoek. Tussendoor hebben ze nauwelijks tijd om te eten.

In het licht van de avondzon staat Stijn nog steeds in de keuken om koffie te maken voor de gasten. De keukendeur staat de hele dag al open. Hij loopt naar buiten om een koffiefilter in de groencontainer te gooien en hoort het gepraat en gelach uit hun openstaande slaapkamerraam komen. Met een dienblad vol beschuiten met aardbeien stommelt hij naar boven.

’s Avonds laat, als iedereen eindelijk weg is, haalt hij Abel uit zijn bedje voor de late voeding. Met zijn zoon op zijn arm staat hij een tijdje voor het raam. De avondlucht gloeit nog na van deze eerste zomerdag.

Karin ligt toe te kijken als hij in het warme lamplicht Abel voorzichtig op het aankleedkussen neerlegt om hem te verschonen.

‘Doe het raam toch maar een beetje dicht,’ zegt ze.

Hij komt handen tekort: het raam sluiten, Abel vasthouden, rompertje openprutsen, luier openmaken.

‘Ai!’ zegt hij bij de aanblik van de geopende luier. ‘Wat moet ik nu?’

Karin wijst waar de luiers liggen. ‘Moet ik hem niet eerst een beetje schoonmaken?’

Karin lacht, ze klimt moeizaam uit bed en komt bij hem staan.

‘Wat doe je?’ vraagt hij geschrokken.

‘Ik ben niet invalide, hoor.’

Ze wijst hem waar oliedoekjes liggen, waar de vieze luiers heen moeten, wat hij met de plastic navelklem moet.

‘Wat een onderneming!’ zegt hij. ‘Dat kan ik toch niet allemaal in mijn eentje?’

‘Je hoeft hem niet zo spastisch vast te houden,’ zegt ze. ‘Hij loopt echt niet weg.’

Ze gaat weer naar bed.

‘En nu?’ vraagt hij, als Abel fris aangekleed in zijn armen ligt.

‘Hierheen, hij moet drinken.’ Ze ligt op haar zij, één arm boven haar hoofd, en Stijn legt hem tegen haar rechterborst. Hij gaat zelf ook op bed liggen, achter Abel, en streelt zijn kale hoofdje. Hij kust hem. ‘Hij ruikt nog helemaal naar jou.’

‘Hou daar maar even mee op,’ zegt Karin. ‘Het is een hele klus om deze meneer hier duidelijk te maken wat de bedoeling is. Kom ventje!’ Ze houdt haar volle borst vast en probeert de tepel in Abels mond te drukken. Maar die draait zijn hoofd steeds weg.

Als Abel eindelijk ligt te drinken is het lange tijd stil. In hun hoofden warrelt nog de drukte van de afgelopen dag.

Stijn draait zich op zijn rug en vouwt zijn handen onder zijn hoofd. Met gesloten ogen ligt hij te luisteren naar de gulzige geluidjes van Abel. Zoals ze nu met z’n drieën in het hoge bed liggen – een ongekend besef van geluk doorstroomt hem.

Na de eerste borst leggen ze Abel tussen hen in. Stijn pakt zijn handje en vouwt de vingertjes om zijn pink.

‘Weet je nog dat ik de eerste keer zijn hartje hoorde, toen ik met mijn oor op je buik lag?’

‘Op die rare navel van mij!’

‘Ik was verbaasd en een beetje bezorgd dat zijn hartslag zo snel ging. Als van een kind voor zijn verjaardag.’

Ze lacht en geeft Abel een tikje op zijn neusje. ‘Je had alle tijd, kereltje van me. Vertel eens: vanwaar die opwinding toen je nog niet geboren was? Is het de onrust van je vader?’ Abel verslikt zich en hoest met een hoog, geschrokken geluidje. Ze klopt hem op zijn ruggetje en legt hem opnieuw aan.

‘Niks geen onrust van mij! Toen hij nog niet geboren was, zweefden zijn gedachten vrij rond in het lauwe water van je buik.’

Karin komt overeind voor het tweede deel van de voeding. Ze draait zich met haar rug naar hem toe om Abel de andere borst te geven.

Plotseling herinnert hij zich de nachtmerrie die hij tijdens haar zwangerschap had en die hij haar nooit heeft verteld. Hij droomde dat op een avond toen hij weer op haar buik lag te luisteren, Abels hartslag plotseling weg was. Hij probeerde elk

plekje van haar buik, maar vond geen enkel teken van leven. Het was helemaal stil.

In paniek schrok hij wakker en stapte uit bed om zich te hervinden. Karin vond hem toen hij door het nachtelijke huis scharrelde. Ze vroeg wat er aan de hand was. Hij durfde haar de droom niet te vertellen; hij zei dat er niets was. Zijn grootste angst verraadt een mens een ander niet.

Nu die droom in zijn herinnering terugkeert, voelt hij de beklemming van dat moment opnieuw. Hij drukt zich tegen Karins rug en kijkt over haar schouder naar Abel. Hij drukt een kus op haar schouder.

‘Lig even stil, wil je?’

‘Nee,’ zegt hij. ‘Dit was even nodig.’

Drie dagen later glipt Stijn er tussenuit voor een bezoek aan zijn vriend, de oude Bulgers.

Hij geeft twee tikken op het raam. Hier belt hij nooit aan. Bulgers zit zoals altijd te lezen in zijn vertrouwde stoel bij het raam. Hij kijkt op als hij het geluid tegen het vensterglas hoort, zwaait en komt overeind.

De voordeur wordt van het slot gedraaid en Bulgers begroet hem zoals altijd met een citaat van Pythagoras: ‘Indien men vreugde wil vermenigvuldigen, moet men haar delen! Treedt binnen, goede vriend. En zeer gefeliciteerd met de geboorte van je zoon!’

Bulgers draagt ook vandaag zijn bruingroene spencer op een bruine broek. De scheiding in zijn sneeuw witte hardos is messcherp, als altijd.

‘Ik moest er even uit,’ zegt Stijn. Hij gaat zitten in de fauteuil waar hij altijd zit.

Bulgers trekt een van de gordijnen recht. ‘Wat zal het zijn?’

‘Een koffie graag,’ zegt Stijn.

‘Bernadette is al weg,’ verontschuldigt Bulgers zich. ‘Ik zal zelf koffie moeten maken.’

‘Ik heb alle vertrouwen in je kunsten.’ Stijn laat zich onderuitzakken. Zijn voeten raken de gedraaide mahoniehouten poten van de salontafel met op de onderste plank een stapeltje *Elseviers*, het *M-magazine* van *NRC-Handelsblad* en drie oude boeken met omslagen van verschoten linnen.

Bernadette is al weg. De eerste keer dat hij Bulgers bezocht, opende zij de deur.

‘Ik kom voor Bulgers,’ had hij opgewekt gezegd.

‘Ach, u komt voor meneer,’ herhaalde Bernadette in zangerig Vlaams.

Ze draaide zich om en liep de gang in. Stijn had zich verbaasd over de elegantie van haar bewegingen, die in tegenpraak leek met haar nogal forse lichaamsbouw.

‘Je hebt het goed voor elkaar, beste vriend,’ had hij later tegen Bulgers gezegd. ‘Die vrouw lijkt me een degelijke hulp in de huishouding. Ik waan me in de vorige eeuw!’

‘Dat is een mooie associatie,’ had Bulgers geantwoord. ‘De vorige eeuw was in veel opzichten een rijke tijd. Ik schenk haar een goed leven.’

Stijn had zijn wenkbrauwen opgetrokken, maar zich van commentaar onthouden.

Toen Bernadette jarig was, joeg hij een bos op haar gezicht door aan te komen met een enorme bos bloemen. Hij mag haar wel. Zij zingt bij haar werk en haar bewegingen zijn licht.

Vandaag moet Bulgers zelf voor de koffie zorgen. Hij is een hele tijd in de keuken bezig voordat hij weer verschijnt. Met een geconcentreerde blik draagt hij het dienblad met de koffiekopjes en het zwaar verzilverde melkkannetje met ingegraveerde B. Suiker wordt niet meer geserveerd nadat Bernadette heeft verteld van de suikerziekte van haar moeder. Bulgers is zuinig op zijn gezondheid.

Stijn komt wat overeind en neemt het koffiekopje van het dienblad.

Een moment wordt er niet gesproken.

‘Goed om hier te zijn,’ zegt Stijn.

‘Hoe is het thuis?’ vraagt Bulgers.

‘Alles is nieuw, alles is anders. Mijn jongen doet het geweldig.’

‘Ik wil je nog bedanken voor het geboortekaartje. Heel fraai.’

‘Een idee krijgen is één ding, het uitvoeren is iets anders,’ lacht Stijn. ‘Karin was woest dat ik vrijwel gelijk na de geboorte Abels handje in de inkt doopte.’

‘Is het werkelijk het handje van je zoon?’

‘En de afdruk van mijn eigen hand. Heb je het litteken niet opgemerkt?’

‘Litteken?’

Stijn knikt. ‘Bekijk het kaartje nog maar eens. Een aanden-

ken aan mijn avonturen met mijn eerste zakmes. Dat gaat een leven lang mee.'

Bulgers staat op en haalt het kaartje. 'Nu je het zegt.'

'Goed, hè? Ik vind het contrast prachtig tussen die fijne lijntjes van Abel en mijn verwoeste lijnen. Hoe ouder een mens, hoe mooier.'

'Je weet niet wat je zegt,' broemt Bulgers. Hij zet het kaartje op de salontafel. 'Een kind krijgen in deze wereld is een onverantwoord avontuur.'

'Het is heerlijk om roekeloos te zijn,' reageert Stijn. 'Pas dan heb ik het gevoel dat ik leef.'

'Nu spreek je als een dwaas,' zegt Bulgers en hij zwijgt.

'Ik zal je vertellen waaraan ik dacht toen Abel werd geboren,' zegt Stijn.

Hij stuurt het gesprek in de richting van een van Bulgers' grote fascinaties, het begrip tijd. Daarom is hij naar Bulgers toe gegaan. Hij wil het oordeel van de oude meester over het beeld dat hij sinds de geboorte van Abel bij zich draagt.

'Tijdens de bevalling heb ik gekeken naar de handen van de vroedvrouw.'

'Niet naar je eigen vrouw?'

'Ja, natuurlijk. Maar wat ik wil zeggen is dat de beweging van haar handen mij opviel. Toen zij het kind opving en omdraaide, zag ik in die beweging iets van het omdraaien van een zandloper. Mijn zoon was geboren, de tijd begon te lopen, nu was er geen weg meer terug. Wat met die beweging in gang was gezet, moet onherroepelijk leiden tot... ja, tot het moment waarop de zandloper leeg is.'

Ze zitten een tijdje in stilte bij elkaar, proeven de woorden, gedachteloos roert Stijn in zijn lege kopje.

Dan zegt Bulgers: 'Ik vind die associatie met de zandloper tamelijk rigide, als ik zo vrij mag zijn.'

'Mee eens,' zegt hij. 'Het is een vreselijk beeld. Ik heb het niet bedacht, het drong zich aan mij op.'

Hij pakt het geboortekaartje van de salontafel en bekijkt het nog eens. Het is echt een kunstwerk. Niet het kaartje, maar de vingerafdruk van de kleine Abel. Waarom drong dat belachelijke beeld van een zandloper zich aan hem op? Het beangstigde

hem. Hij heeft er met Karin niet over durven spreken, maar hij heeft zichzelf afgevraagd of de geboorte van Abel hem de ogen heeft geopend voor het feit dat alles eindig is.

Bulgers werpt een blik op de antieke Engelse klok die in de woonkamer staat. Niet om te zien hoe laat het is, want het uurwerk staat al jaren stil. Bulgers verdraagt geen lopende klokken in zijn omgeving.

‘De koppeling die jij maakte tussen de geboorte van een mensenkind en het in gang zetten van de tijd is wel interessant,’ zegt hij even later. ‘Misschien komt jouw observatie in de buurt van wat de oude Augustinus daarover heeft geformuleerd. De tijd is een uitgestrektheid van de geest die slechts in de geest gemeten kan worden, een *distentio animi*.’

Stijn staat op. Met de handen in de zakken gaat hij voor het raam staan.

‘Jij zegt dat de tijd slechts in de geest bestaat. Wat betekent dat? Kunnen wij hem beheersen door de geest? Bedoel je dat? Welke geest?’ Hij draait zich om en loopt naar Bulgers toe. ‘Hebben wij het nu over God?’

Bulgers schudt zijn hoofd. Hij glimlacht geamuseerd. ‘Je wilt te snel. Laat me je uitleggen hoe Augustinus het bedoelde. Maar eerst over de geest. Daarmee wordt niet God bedoeld. Hij staat er buiten. Letterlijk, buiten de tijd. Ongeveer zoals jij wanneer je naar een aquarium kijkt buiten de biotoop van de vissen staat. God heeft de tijd met de schepping gemaakt. Daarvoor was er niets. Afwezigheid van tijd. God ziet onze werkelijkheid wel, maar Hij ziet haar niet binnen de tijd.’

Stijn strijkt met zijn hand door zijn haar. ‘Doe nog maar een koffie.’

Bulgers kijkt naar hem, staat op en loopt opnieuw naar de keuken.

Stijn gaat weer voor het raam staan. Hij ziet opnieuw zijn mannetje met bloed besmeurd en spartelend ter wereld komen.

Zijn hoofd, gedachten, lijf, gevoel zijn nog steeds verzaagd van de overweldigende ervaring van de geboorte van zijn kind. Hij stond erbij, helemaal alleen – zo leek het, toen uit een schreeuw van zijn Karin het licht in de kierende oogjes van

zijn zoon werd geboren. Hij heeft de schepping van de wereld meegemaakt, het allereerste begin, de wording van de tijd. Hij heeft gehuild toen die handen hem draaiden, als een zandloper. ‘Je hilde als een kind,’ zei Karin later. ‘Weet je wat je zei?’ ‘Mijn zandmannetje,’ zei je. Hoe kwam je daar nou bij?’

Als Bulgers weer terug is, vraagt hij aarzelend: ‘Kun je je voorstellen dat de geboorte van een kind niet uitsluitend een positieve, geweldige ervaring is?’

Bulgers’ gezicht verstart enigszins. Hij zwijgt.

Buiten beweegt het jonge groen traag in de warme wind.

Stijn ziet in gedachten het zand in de zandloper verglijden op het snel trommelende ritme van Abels hartje. Hij is niet gekomen voor een college over het tijdsbegrip van Augustinus, hij heeft eigenlijk maar één vraag: ‘Hoe zit dat met mijn kind, Bulgers? Wanneer is dat geboren, als Hij de tijd niet kent? Vijf dagen geleden, of is het er altijd al geweest?’

Zijn gedachten vormen zich als vanzelf: Is dat wat God doet – levens ontwerpen opdat die geleefd kunnen worden?

‘Vijf dagen geleden – zo kun je dat niet zeggen. In de eeuwigheid bestaan die begrippen niet. Er is geen “toen”, dat is des mensen.’

‘Een andere keer. Leg het mij maar een andere keer uit.’

‘Wat je wilt,’ zegt Bulgers.

Stijn Lammers, getrouwd met Karin, is een vrolijk mens. Hij kenschetst zichzelf als 'succesvol artdirector, levenslustig, opgewekt en romantisch'. Het leven van Stijn komt helemaal op z'n kop te staan door de geboorte van zijn zoon. De tomeloze dertiger is nu plotseling vader...

Maar Stijn heeft zin in het vaderschap. De baby is nog maar nauwelijks geboren of hij ziet zich al met hem op de tennisbaan staan. Opvoeden beschouwt hij als een waanzinnig avontuur. Maar als zijn kind dodelijk ziek wordt, slaat de aanvankelijke euforie plotseling om in wanhoop. Stijn leert een totaal andere kant van zichzelf kennen. Leven is niet langer vanzelfsprekend. Hoe reageert Stijn als hij zijn kind dreigt te verliezen? Waarom vlucht hij steeds opnieuw naar zijn oude vriend, Bulgers?

En welk geheim draagt Bulgers met zich mee?

Droomkind is een vertelling over de wankele basis van wat wij leven noemen. Het is een met vaart geschreven novelle over het verglijden van de tijd, over een zoektocht naar zekerheid die uitstijgt boven de mens.

Sjaak Verboom is fotojournalist, meestal werkzaam in Nederland, maar ook in het buitenland. In de loop der jaren heeft hij grote delen van de wereld bereisd en won met zijn foto's verschillende prijzen. De weerslag van zijn reizen is terug te vinden in zijn romans *Brandglas* en *De val van de Aleph*.

ISBN 978 90 239 9262 2 / NUR 301

Brancheorganisatie voor het
Christelijke Boeken- en Muziekvak

uitgeverijmozaiek.nl

